

Nanebevzetí

Lucia Šoralová

Jde cesta svahem bílých květů,
a pak se stáčí za kostel.
V tom tichu, které panuje tu,
se leknu hromu. Bože, zněl
jak salva ze vzdálených děl.
Muž s hlasem plným perleti
mi říká: Já jsem Gabriel.
Dnes je den Nanebevzetí!

Neviditelné smítko smetu
si z lemu sukně. Co by chtěl?
Jen trdlo může věřit létu
v němž potřeštěně zavoněl
pyl divizny a planý chmel.
Kdo přiletěl, zas odletí...
Svět křížuje dost bludných střel.
I o dni Nanebevzetí....

A pak mi řek, že neodkvetu,
dnes ještě ne... a vzduch se chvěl;
chlad lůžka v polním lazaretu
mi nabíd' rmen a jitrocel.
Drozd, který blízko hnízdo měl,
se vylekal a vzápětí
se ke kostelu rozletěl:
hlásat den Nanebevzetí....

A celý svah se rozhořel,
i podruhé, i potřetí.
Jen měsíček, co sčítat směl
o svátku Nanebevzetí.....
Nanebevzetí.....
Nanebevzetí.....